

Sygn. akt IX Ka 59/14

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 marca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach, IX Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

**Przewodniczący: SSO Andrzej Ślusarczyk**

**Protokolant: sekr. sądowy Anna Misztal**

przy udziale oskarżyciela publicznego -----

po rozpoznaniu w dniu 4 marca 2014 r.

sprawy **W. C.**

obwinionego o wykroczenie z art. 124 § 1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Końskich

z dnia 6 listopada 2013r. sygn. akt II W 754/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokat M. S. kwotę 516,60 (pięćset szesnaście 60/100) złotych tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu obwinionego w postępowaniu przed II instancją;

III. zwalnia obwinionego od ponoszenia kosztów postępowania za II instancję.

Sygn. akt IX Ka 59/14

## UZASADNIENIE

**W. C.** został obwiniony o to, że w dniu 4 lipca 2013 roku około godziny 22.10 w miejscowości P., gm. R., pow. (...), umyślnie dokonał uszkodzenia mienia poprzez wybicie ręką przedniej szyby czołowej pojazdu marki O. (...) o nr rej. (...) zaparkowanego na posesji P. 32A o wartości 185 zł. na szkodę P. P., tj. o wykroczenie z art. 124 § 1 k.w.

Sąd Rejonowy w Końskich wyrokiem z dnia 6 listopada 2013 roku w sprawie II W 754/13 obwinionego **W. C.** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu we wniosku o ukaranie czynu stanowiącego wykroczenie z art. 124 § 1 k.w. i za to na podstawie art. 124 § 1 k.w. w zw. z art. 20 § 1 i 2 k.w. i art. 21 § 1 k.w. wymierzył mu karę 1 miesiąca ograniczenia wolności, polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pacy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin. Jednocześnie Sąd na podst. art. 124 § 4 k.w. orzekł od obwinionego na rzecz pokrzywdzonego P. P. obowiązek zapłaty równowartości wyrządzonej szkody poprzez zapłatę kwoty 185 zł. Ponadto Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. S. kwotę 221,40 zł. tytułem zwrotu kosztów obrony obwinionego z urzędu, a także na podst. art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w. zwolnił obwinionego od ponoszenia kosztów sądowych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obwiniony zarzucając mu:

1. Obrazę art. 124 § 1 k.w.

2. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wydania orzeczenia i w konsekwencji uznanie jego winy;
3. Nieuwzględnienie wniosków płynących z opinii sądowo psychiatrycznej przy ocenie stopnia jego odpowiedzialności za zarzucany czyn;
4. Brak jakichkolwiek działań obrony z urzędu mających na celu dążenie do uniewinnienia go od zarzucanego mu czynu

Powołując się na powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie go od zarzucanego mu czynu, względnie o zmianę kwalifikacji na wykroczenie opisane w art. 17 § 2 k.w w zw. z art. 124 § 1 k.w.

### **Sąd Okręgowy zważył, co następuje :**

Apelacja obwinionego W. C. nie jest zasadna.

Odnosząc się do zarzutów apelacji obwinionego stwierdzić należy, iż nie zasługuje na uwzględnienie zarzut błędu w ustaleniach faktycznych zmierzający do podważenia ustaleń w zakresie wyczerpania przez obwinionego znamion czynu zabronionego. Należy zaznaczyć, iż zarzut błędu w ustaleniach faktycznych może być skutecznie podnoszony wyłącznie w sytuacji gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania - należy zatem wykazać jakich konkretnie uchybień w zakresie logicznego rozumowania dopuścił się Sąd I instancji. Zarzut ten nie może sprowadzać się do polemiki z ustaleniami sądu, jak to miało miejsce w przedmiotowej sprawie. Skarżący w apelacji nie wykazał aby ocena całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w toku procesu dokonana przez Sąd Rejonowy była dotknięta konkretnymi błędami natury faktycznej lub logicznej. Nie wykazał również by ocena dowodów była sprzeczna ze wskazaniami wiedzy lud doświadczenia życiowego. Z tego względu zarzuty podnoszone przez skarżącego nie mogą być uwzględnione. Są one nietrafne i nie znajdują żadnego logicznego uzasadnienia, stanowią w istocie gołosłowną polemiką z dokonaną przez Sąd I Instancji, prawidłową zdaniem Sądu Okręgowego oceną dowodów i z tego powodu nie mogą skutecznie wzruszyć zaskarżonego wyroku.

W toku prawidłowo przeprowadzonego przewodu sądowego Sąd Rejonowy zgromadził wszelkie dowody niezbędne dla prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy, w sposób wyczerpujący dokonał analizy dowodów i prawidłowo ustalił, iż obwiniony popełnił wykroczenie opisane w art. 124 § 1 k.w.

Zdaniem Sądu Okręgowego słusznie Sąd Rejonowy, wbrew twierdzeniom skarżącego ustalając stan faktyczny w sprawie oparł się na zeznaniach pokrzywdzonego P. P. i świadków A. P. i Z. P., prawidłowo obdarzając je przymiotem wiarygodności, bowiem są one logiczne, spójne, dają czytelny i pełny obraz zaistniałych wypadków i w pełni obrazują zachowanie obwinionego. Wynika z nich w sposób jednoznaczny, iż obwiniony W. C. dokonał uszkodzenia pojazdu należącego do P. P. poprzez wybicie ręką przedniej szyby czołowej w tymże pojeździe. Z ich zeznaniami koresponduje protokół oględzin uszkodzonej przedniej szyby samochodu O. (...) należącego do pokrzywdzonego.

W ocenie Sądu Odwoławczego właściwie Sąd I instancji uznał za niewiarygodne wyjaśnienia obwinionego w zakresie w jaki ten wskazuje, iż do uszkodzenia samochodu doszło na skutek działania A. P.. Pozostają one bowiem w sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, a zwłaszcza z zeznaniami pokrzywdzonego P. P. i w/wym. świadków tj. A. P. i Z. P.. Wszyscy oni zgodnie podkreślili, iż obwiniony w dniu zdarzenia znajdował się pod wpływem alkoholu, był agresywny, krzyczał, odgryzał się, nie chciał opuścić domu pokrzywdzonego, a kiedy został wyprowadzony z niego siłą wyraził swoje niezadowolenie i uderzył ręką w szybę pojazdu P. P., uszkadzając ją. Sąd Odwoławczy nie znalazł podstaw by podważać ocenę zeznań świadków jak również wyjaśnień obwinionego dokonaną przez Sąd I instancji. Wbrew twierdzeniom obwinionego podnoszonym w złożonej apelacji ocena dowodów dokonana przez Sąd I instancji jest rzetelna, wszechstronna i rzeczowa i nie zawiera jakichkolwiek błędów natury faktycznej lub logicznej, a skarżący w wymagany przez prawo sposób nie wykazał żadnych uchybień mogących skutecznie wzruszyć

tę ocenę, a w konsekwencji podważyć przyjętych za postawę wyroku ustaleń. Sąd Okręgowy w pełni aprobuje ocenę dowodów, a w konsekwencji ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy.

W ocenie Sądu Okręgowego nie zasługuje na uwzględnienie zarzut skarżącego podnoszony w apelacji dotyczący nie uwzględnienia przez Sąd Rejonowy wniosków płynących z opinii sądowo psychiatrycznej dotyczącej obwinionego przy ocenie stopnia jego winy. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wprost wynika, że dowód ten nie został przez sąd pominięty.

Z opinii sądowo psychiatrycznej sporządzonej w przedmiotowej sprawie faktycznie wynika, iż obwiniony przypisanego mu czynu dopuścił się w warunkach ograniczonej poczytalności, miał on bowiem w czasie popełnienia przypisanego mu wykroczenia ograniczoną w stopniu znacznym zdolność do rozpoznania jego znaczenia i kierowania swoim postępowaniem w rozumieniu przepisu art. 17 § 2 k.w. Faktem jest, iż wnioski płynące z tejże opinii nie znalazły odzwierciedlenia w opisie i kwalifikacji prawnej przypisanego obwinionemu czynu, co zauważył Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, niemniej jednak uchybienie to nie miało wpływu na treść wydanego wyroku mimo iż sąd odwoławczy nie uzupełnił opisu przypisanego czynu o ten brakujący element. Sąd I instancji nie pominął treści opinii przy orzekaniu. Wbrew temu co podnosi skarżący w złożonej apelacji ustalenie to nie obligowało Sądu do odstąpienia od wymierzenia kary. Przepis art. 17 § 2 k.w. stwarza sądowi jedynie możliwość a nie konieczność odstąpienia od wymierzenia kary lub środka karnego. W żadnym razie nie obliguje do tego. Słusznie Sąd Rejonowy uznał, iż w przypadku obwinionego nie było podstaw by odstąpić od wymierzenia mu kary, bowiem zachowanie W. C. było na tyle szkodliwe społecznie, że stanowi wykroczenie, za które obwiniony powinien ponieść karę. Obwiniony czyn popełnił umyślnie, działając z niskich pobudek, jego zachowanie wynikało bowiem z frustracji spowodowanej faktem wyprowadzenia go z domu pokrzywdzonego wbrew jego woli, a zatem z całą pewnością było naganne i niczym nie usprawiedliwione, nacechowane złośliwością. Ponadto istotnym jest, że obwiniony był w stanie nietrzeźwości i działał bez uzasadnionego powodu. Mimo ograniczonej poczytalności nie zasłużył na możliwość odstąpienia kary. Sąd Okręgowy podziela w tym zakresie stanowisko sądu I instancji.

Nie znajduje żadnych podstaw do podważenia prawidłowego toku procedowania Sądu Rejonowego, dzieląc w całości wnioski końcowe co do odpowiedzialności obwinionego za popełniony czyn, a tym samym uznając rozstrzygnięcie Sądu za słuszne i prawidłowe. W świetle zgromadzonego materiału dowodowego okoliczności sprawy i wina obwinionego W. C. nie budzi żadnych wątpliwości.

Nie budzą również żadnych zastrzeżeń, poczynione przez Sąd I instancji, ustalenia odnośnie orzeczonej wobec niego kary, ani co do jej rodzaju, ani wysokości. Orzeczona kara ograniczenia wolności zdaniem Sądu Odwoławczego jest odpowiednia do stopnia winy obwinionego oraz społecznej szkodliwości jego czynu, a także adekwatna do okoliczności zdarzenia i uwzględnia okoliczność łagodzącą jaką jest działanie w warunkach ograniczonej poczytalności. Jednocześnie kara ta spełni swe funkcje w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej, a także wdroży obwinionego do poszanowania porządku prawnego w przyszłości.

Z tych też względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 109 § 2 k.p.w. w zw. z art. 456 k.p.k. i art. 437 § 1 k.p.k. orzekł jak w dyspozytywnej części wyroku.

O kosztach orzeczono na podst. art. 119 k.p.w. w zw. z art. 634 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k.

Nadto na podstawie art. 29 ust.1 ustawy prawo o adwokaturze i § 14 ust 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. S. kwotę 516,60 zł, tytułem nieopłaconej obrony z urzędu udzielonej obwinionemu w postępowaniu przed Sądem II instancji.

***SSO Andrzej Ślusarczyk***